

Aa, til den anden saae man op til de mange
Smaaskove med deres uendelige Kragesværme.

Henreven af dette Syn gav Baronessen sig til
at deklamere:

»Se, Fuglen højt sig svinger
paa sine mørke Vinger.
Vidt skuer den fra Luftens Blaa.
Om alt, hvad skønt og stort den saae,
dens Toner herligt klinger.«

Ikke langt fra Kærsholm kørte de gennem en
lille By, Borup, med en Kirke, der var Herregaar-
dens Sognekirke. Ogsaa her var der en Velstand
af Fugle, der vidnede om Markernes Overflod.
Skarer af Spurve laa og boltrede sig i Vejstøvet.
Stære i Tusindtal sad rundt omkring i Trætoppene.

Langsmed Vejen stod en Række smaa Straa-
tagshytter og udstillede uden Blu deres Fattigdom,
mens Bøndergaardene laa mere tilbagetrukne, om-
givne af gamle Æblehaver og med Storkereder paa
Taget. Per kendte allerede næsten hvert Hus og hvert
Menneske i den lille By. Han var daglig kommen
der igennem paa sine Spasereture og havde da
givet sig i Snak med Folk paa Gaden. Det var
første Gang i sit Liv, han havde haft Lejlighed til
at komme Landboere paa nærmere Hold, og det
interesserede ham at høre dem udtale sig. Det slog
ham straks, at deres Gaardes høje Prioriteter aaben-
bart ikke trykkede dem synderligt. De viste ham